

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

In Catonem Uticensem annotationes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

splendore regio putarent: quippe solum de omnibus Atheniensibus bonum virum. de misello isto, videbatur alia res esse.

Ibid. b. Cio, Gergetho] Cium urbem Myfia non ignobilem, & non geographis modo atque historicis, sed etiam poetis cognitam. Chium Lopus (insula est Ionia dicta) fecit, noto & vulgato errore, Γεργίδον per, non η, scribendum est: ut patet ex Strabonis lib. 13. & Stephano: atque ex Latinis etiam Plinio l. 5. c. 30. Mela & Luvio, meminit enim lib. 38. Urbs erat Troadis. Mylaffi, Carię urbs maritima. Elæa, haud procul Pergamō in litore sita, de Melita quod sequitur, annotauimus in Themisto. lem.

Ibid. d. Filio cupienti desultorem certare Panathensis.] Xyl. vertit, Filio autem festiuitate Panathenaica cupienti desultorio certamine contendere, Phocion obsequutus est. & annotat, ἀποβάτης ἀγώνισμα, quod genus dicendi est apud Latinos, quum dicimus, Saltavit Antioquam Rutibus: & ille apud Horatium, Pastorem saltaret ut Cycloparogabat. Quid autem sit ἀποβάτης, video plerisque ignorasse, quando & L. Cælius lib. 21. cap. 21. ignoracione rei locum Dionysii Halycarnasæ, quem mox proferam, corrupit, quod dico ne (quod multi stulte faciunt) vno in libro omnia inesse putemus. Lopus noster hinc morem suum seruauit: id est, equestrem ludum vertit, genus pro specie ponens, quod tantum non omittere est. Qui intelligit quid sit ἀποβάτης, conicere potest sane quid sit ἀποβάτης. nam ἵπτικον ἐστὶ ἀγώνισμα, id est Equestre certamen. Varinus etiam annotauit, additque solis in usu fuisse Atheniensibus & Bæotis, Dionys. in libri septimi fine, (Cælius perperam ex octauo citat) quo loco certamina & sacrificia prisorum Latinorum cum Græcis comparat, hæc verba posuit: ὅταν γὰρ τέλος αἰτῶ ἵπτικόν ἄμιλλαι λαβόνται, ἀποπιδώντες ἀπὸ ἑβ' ἀρμάτων οἱ παροχουμένοι πρὸς λαίλοισι, ὡς οἱ περὶ τῆς ἀποβάτης, ἡ Ἰωνάοι ἢ ἀποβάτης, (deest κελύδιον, aut aliquid tale) τὸν τε δὲ αἰὼν ἀμιλλώντων δρόμον αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλοισι, hoc est, Equestribus enim finitis certaminibus, desilientes à curribus ii qui vna cum aurigis vehuntur, (poetæ eos parabat, Athenienses apobatas vocant) in stadio cursu inter se contendunt. Cælius quo dixi loco, contra & veritatem & mentem Dionysii, aurigas cum parabat & apobatis eisdem facit: quod statim ex verbis apparet. Iam quod ipse Dionysius eisdem apobatas cum parabat facit, id de certaminibus ludicris, non de pugna, intelligendum satis constat ne quis putet hoc loco conuelli posse quæ de significatione verbi ἀποβάτης ad vitam Æmiliii ex optimorum autorum sententia & exemplis scripsi. Tamen si satis etiam ex Iliade Homeri & Virgiliana Æneide liquet, eos qui de curribus pugnant, sæpe de iis desiluisse, ac pedestri certamine dimicasse: ἀποβάτης tamen dictos legere non memini, & haud scio an vsquam legatur. In ludicris certaminibus, qualia Dionysius describit, ἀποβάτης, is qui vna cum auriga in curru erat, quod non pugnabatur, nihil habebat negotii nisi ut desiliret à curru & cursu decurreret: inde etiam ἀποβάτης idem dici potuit. Est enim ἀποβαίνον descendere, seu desilire, hoc quidem loco: & annotauit Eustathius, ἀποβαίνον in hoc genere dici αἰτῆ τὸ πρῶτον & κατὰ βέλαι ἀρματα. Neque ego motus sum nominis tantum etymo ut desultorium hinc verterem certamen, τὸν τὸ ἀποβάτου ἀγώνισμα: sed quia hoc vocabulum bonis Latinis autoribus viderem aut hoc ipso, aut similimo plane modo usurpatum. Luvius lib. 44. Mos erat tum, nondum hac effusione inducta bestiis omnium gentium circum complendi, varia spectaculorum conquirere genera: nec semel quadrigis, semel desultore misso, vix vnus horæ tempus vtrunque curriculum complebat. Quod enim vel Cælepinus, vel eius correctores atque auctores equum desultorium eum esse dicunt, qui est κέλης Græcis, quum tamen ab vno duos simul esse ductos affirmant: faciunt nimis imperite. saltem

versus eos monuisset Odyss. 4. -- αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἄμφ' ἐνὶ δούρῳ πρῶτον, κέλην ὡς ἵππον ἐλαύνων. Non duo ligna, ex quorum vno in alterum transfiliretur, sed vnicum equo celeri comparat. Tum ex Pindaro notum est, & Plinii cap. 5. lib. 34. κέλητα currui opponi: at in curribus etiam fuisse ἀποβάτας, iam ex Dionysio dixi. Vocari fortassis possit ἀποβάτης, etiam is qui in certamine ab equo defatigato in alterum integrum transfret, quum quidem duos secum traheret: quomodo Numidas pugnasse, Luvius lib. 23. scribit. Sætonius in Iulio, cap. 39. Circensibus, inquit, quadrigas bigasq; & equos desultorios agitauerunt nobilissimi iuuenes. Sūt & hæc verba Ciceronis pro L. Murena dilgentius expendenda. Nescio quo pacto mihi videtur prætorius candidatus in consulari, quasi desultorius in quadrigarum curriculum, incurrere. Qui locus à Dionysii non videtur ablutere sententia. Porro autem filio Phocionis Phoci, non Phocii nomen fuisse, annotandum duxi. nam in hoc libro promiscue scribitur. Nos cor. firmet Ahenæus, cuius (ne quem alium allegem) hæc sunt lib. 4. eandem rem exponens: Διογῆνης ὁ Βαβυλωνίος ἐν πρὶς πρὸς εὐχρησίας, τὸν Φωκίανος ἴδεν (Φησι) Φάκον ἐκ λαῶος οὐκ ἐμίσην Ἀθηναίων, &c. vbi quidem quum de hac ipsa victoria dicitur, est νικῆσαντες δὲ ἴπποις Παιαθηναίοισι.

751. a. Aggredienti aliquando Pythea] Locus est, ut apparet, mutilus: quem si affirmem me satis assequi, nuger.

Ibid. e. Postquam autem Leosthenes civitatem præcipitem in bellum Græcum dilectum egit] Xyl. vertit, Lamiacum, & annotat, In Græco est ἡ λαικὸν πόλεμον, Græcum bellum: quod expressit Amiotus. Lopus, quum rem non teneret, nescio quid de inferendis Græciæ armis commentus est: quum quidem in libertatem afferendæ Græciæ causa sit susceptum, omnesque fere exceptis solis Bæotis Græci cum Atheniensibus societatem eius couerint. Est enim id bellum quod Leosthene duce gestum est contra Antipatrum: qui quum ab eo victus Lamicum, Thessaliæ urbem, confugisset, bello Lamiaci nomen factum est. Describitur perspicue à Diodoro lib. 18. Biblioth. & à Pausania in Atticis, à Iustino lib. 13. & aliis.

753. a. Vbi pedites Antiphilus] Viden' oscitantia quid faciat? Lopus oblitus paulo supra Antiphilum hunc nominatum, qui Leostheni succederet, eum & Menonem Thessalum (cuius etiam alibi meminit Plutarchus) Macedonibus affingit: quum fuerint Græcorum duces. Id vanissimum quod idem Lopus Phocioni eam victoriam adscribit: quem non inter fuisse, ex antecedentibus patet. atque hunc errorem tamen quidam sequuti, idemquæ Iustini librum 13. annotauerunt.

Ibid. c. Tunc circa dies illos fascia quibus mysticos lectos redimunt] Xyl. vertit, his vero diebus quum fascia quibus mystico cista inuoluntur. & annotat, κοῖτη, sic Varinus, κοῖτη Attice vocari τὴν μικρὰν κίστην. & haud scio an idem sint quod λίκνον, de quo annotauit in Alexandro. Lopus victimas imperite. Statim Pallidum, δαΐφνον est in Græco. Neque videre possum cur atrum verterit Lopus. Est enim vti que δαΐφνον, Quod thapsi colorem habet. Thapsus quid sit non indico, multis scio videri esse verbalcum, vull'xran: quæ est sane pullis foliis prædita herba, flore luteo, odoris violacei. Pallidum autem intelligi τῆς δαΐφνον. apparet ex Theocriti Pharmaceutria, Καὶ μιν χροὶ μὲ ὅμοιος ἐστὶν πολλὰν δαΐφον, Sæpe ego pallebam thapsi suffusa colorem. Quæ ibi Scholiastes habet, à nobis stant. Sed Nicander in Alexipharmacis, de pallefcentibus ob epotum ranæ venenum, Τῶν ἥπι δερματι μὲ ἀγχι, χλοόν, ἢ τὸ δαΐφνον. id est, ut Scholiastes ait, οἱ φαρμακωνδόντες ἀχρόσι γίνονται ἢ δὲ δαΐφνος ἔστιν εἶδος βοτανικῆς χλωροῦς. Κατὰ τὸς λιμῶν, an purus sit, an verò Carbarus sit proprium, non facile succurrit. Paulo post ἀπὸ πολλοῦ κρημάνοις, Carcere inclisus imperite vertit Lopus.

IN CATONEM VTICENSEM ANNOTATIONES Guil. Xylandri & Herm. Crusarii, interpretum,

HIC Cato, ut à Maiori seu Censorio distingueretur, modo Minor seu inferior, modo Vticensis, à loco in quo mortem oppetit, dicitur. Plutarchus in Pompeio, & sine Catonis maioris, Philosophi cognomento

eum dignatur. Genealogiam eius ibidem attingit. sed & locus iste mancus est & apud Gellium lib. 13. cap. 18. explicatur perspicue gentilitas hæc: itaque eam succincte huc transcripsi.

M. Porcius Cato Censorius

M. Cato, qui vino patre ob- iit. prator de- signatus.	M. Cato Salonianus, ex Salonii filia.
L. Cato.	M. Cato, mortuus in peti- tione prae- turae.
M. Cato, M. F. M. N. consul perit in A- frica. Anno DCXXXVI.	M. Por- cius Ca- to, Vi- censis.
Cato, qui post praetura in Gallia Narbo- nensi decessit.	

In loco Plutarchi quem dixi, verba sunt confusa: ita quidem ut nisi suo loco reponantur, non modo non pronepos (quod & in confesso est, & hic diserte testatur autor) Vticensis fuisse videatur Censorii, sed ne à Salonio quidem ortus. Illum itaque locum emendabis, manentibus iisdem, ac tantum alio ordine collocatis verbis, sic: ο δὲ Κάτων α. γ. π. τελευτήσας ἔσθ. Καὶ Σαλωνίου μὲν ἐπιλευτήσας ἐρετηζόν. ἢ δὲ πατρὸς οὐκ ἔστι. Hæc autem, ο δὲ ἐπὶ αὐτῷ ἡμιόμιος Μάρκος, ἢ πατρὸς, parenthesi includi debent, & quidem pro αὐτῷ mallem, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ οὐκ ἔστι. ut intelligatur non ad Salonium seu (ut Gellius vocat) Salonianum referri, sed ad eum qui Tertiam Æmilii Pauli filiam in matrimonio habuit. Porro autem Cato Vticensis præter Potciam sororem, quam uxorem fuisse Plutarchus ait L. Domitii, eius qui Cæsari successor destinatus, bello civili perit, etiam ex vitrico Seruilio fratrem habuit Cæpionem nomine, & sorores Seruiliæ, quarum una M. Bruti, eius qui Cæsarem necauit, mater fuit, altera L. Luculli vxor, & item tertia Iunii Silani vxor. Non autem Cæpionem, sed Cæpionem esse legendum, vel ex eo patet quod notissimum gentis Seruiliæ cognomen est Cæpio.

759. c. Apud Liniu[m] Drusum auunculum] Liniu[m] Drusum auunculum fuisse Catonis huius, satis constat cum aliunde tum ex Miloniana Ciceronis ne quis mendum Græci codicis sequatur, ubi legitur, Σεῖρα μὲν ὄντι τῆς μητρὸς, matris auunculo: quum sit legendum non τῆς, sed τῆς μητρὸς.

760. b. Silo Pompeius] Sic esse legendum, in Mario ostendi. Refert hanc historiam iisdem prope verbis Valerius Maximus lib. 13. c. 1.

762. b. Inuita Venere] qui est fortunatissimus talorum iactus. Solebant autem in conuiujs archipossam, id est, Magisterium bibendi, talis sortiri. Cuius rei mentio cum apud alios sit crebra, tum apud Horatium. ut ad Sestium, Nec regna vini sortiere talis. Et ad Pompeium: -- Quænam Venus arbitrum Dicit bibendi? Hoc modo etiam partes ciborum fuisse sorte ductas hinc apparet. Reliqua Lapis non recte.

763. a. Lege lata ne candidati nomenclatores haberent] ὁ νόμος ματολόγη. Annotatum erat hoc ad marginem à correctore, quum quidem Lapis rectissime ita ut nos vertisset. Erat autem Nomenclator, seruus qui candidatum sequebatur, eumque ciuium nomina docebat quos ille compellaret, atque ut sibi fauerent, oraret. Idem Monitor dicebatur: quod ex Mureniana Tullii oratione apparet. Festus etiam Factorem fuisse dictum scribit, quod clam veluti inferiret in aures candidati nomina salutandorum ciuium. De quo accipio etiam Horatii versus ad Numicium, de petitione magistratus ita scribentis: Si fortunatum spes est gratia præstant, Mercemur seruum qui dicet nomina---- & quæ sequuntur. Quod autem est in Græco, ἐπὶ δευτέρῳ νόμῳ, καὶ δὲ αὐτῷ: Lapis vertit, eum seruasse illam legem, eique obtemperasse. Atque hoc opinor imposuit doctissimo cuidam viro ut hoc ipsum etiam in commentatio Murenianæ orationis scriberet, negari à Plutarcho id quod Cicero obiicit Catoni, nempe eum opera nomenclatoris usum. Ego vero hoc ex Cicerone accepisse Plutarchum suspicor, & ab eo nequaquam dissensisse. Certe Græca verba idem habent cum Latinis Tullianis, nisi quod αὐτῷ scribendum est, non αὐτῷ. Nam verbum ἐπιπλάττει cum datiuo, Obsequi aut Obtemperare nequaquam significat: Adoriri autem, impugnare, resistere, & similia, frequenter apud optimos scriptores. id quod exemplis collectis post Budæum docere, non est operæ.

Ibid. c. Non formidinem detraxit imperio] Xyl. vertit, Non metum sua potestatis eis ademit, & annotat, οὐ τὸν φόβον ἀφείλεν. Lapis, Non timore iniecto: nescio quid sequutus. Nosram quidem lectionem probo. Indicat enim, Catonem non pro imperio, tantum militibus mandasse aliquid, sed & causas simul exposuisse, ut non tam metu potestatis suæ eos cogeret, quam explicandis factorum rationibus ad officium faciendum duceret. id quod fuit consentaneum ingenio Catonis, qui & ipse præceptorum suo ita paruisset ut causas singulorum mandatorum sibi reddi postularer. Quæ autem paucis interiectis versibus sequuntur, Omnes qui imperatorum nomen, &c. quum sint perspicua in Græco, & Catonem tum cum militibus, tum cum imperatoribus componant, idem Lapis admodum infulse corrupit. Non enim fuit Catonis, militum adulari, aut imperatoris nomine dignari. Sed refutare apertum errorem, non est operæ.

764. c. Ita non gladio solum] Omnia hæc sunt à Lapo, Cæsarem autem (ni fallor) notat, eiusque Anticatone: qui non agendi modo, sed & scribendi quæ vellet, impunem licentiam armis rerum poritus sibi vendicaret.

Ibid. e. Super sarcinas tacitus sedens] Xyl. vertit, Apud clientillas tacitus sedens, & annotat, ἐπὶ τῶν φορητῶν, Impedimenta, Sarcinas. Lapis, ob magnitudinem curarum: quasi si φορητῶν legisset.

766. b. Quum petere quaesturam legitime posset, non anse accessu ad petendum, &c.] Xyl. vertit, Quaesturam non ante ambitus. & annotat, μὴ πρὸ. id autem non est inire, sed petere magistratum, quod satis notum puto. sensum totum huius loci Lapis leui momento peruertit.

Ibid. c. Alteri testamenti subiecti formulam intendit] Xyl. vertit, Alteri cuidam falsidicam scripsit. & annotat, ἢ ἀδούρηται. Ego ita proprie exponi puto: alii suppositionem testamenti, qua de specie mihi hic non satis constat. Lapis negligenter negligentiam extulit. Sane in Actis Apostolorum, cap. 18. ἀδούρηται ἢ ἀδούρηται coniunguntur. Apud Xenophontem lib. 2. De dictis & factis Socratis sicut & apud alios, ἢ ἀδούρηται opponitur virtutis & laboris honestæ actioni. quod Eustathius in ὁμηρικῇ Ὀδυσσεῖ exponit εὐκαλίαν.

768. c. Amicus] Ἀμικός, sic est in Græco, apud Lapum, Amicus. nobiscum legit etiam Gallicus interpres. tamen hoc nomen non satis est notum. Sane etiam in Lucullo hoc dictum retulit ita ut à quibusdam id Catoni ipsi attributum diceret.

773. e. Ex duabus Catonis fratris & sororis filiabus nubilibus] Xyl. vertit, De duabus Catonis nepibus annotatque, ἀδούρηται est in Græco. Sed id ambiguum est. nam & fratris filia intelligi hoc vocabulo potest. Et haud scio an Cæpionis filiam intelligi hoc loco pat sit, quam vnica[m] ab eo relictam supra dixit Plutarchus. de altera nihil mihi constat. Supra quidem Seruiliarum, & mox iterum sororum Catonis sit mentio. ut videri possit, sororis aut vtramque aut alteram harum filiam esse. Sed hæc peritiores explicent.

772. a. Quum consulatum amico cuidam quæretet] L. Afranio: Plut. Pompeio, & al. is.

773. a. Metelli] Numidici illius magni, Historia est cum alibi, tum in vita Marci.

776. b. Per Candidum amicum] Ita hic semper: infra in Bruto, Caninius.

777. c. Pignora se ab ipso capturum] ἐπιπλάττει. Qui intelligere vult quid hæc sibi verba velint, (est autem operæ precium) legat primam Cic. Philippicam, & Præf. libri De oratore tertii.

778. b. Eique praturam extra ordinem decreuit] ἐξαιρετῶν ἐρετηζίας sic interpretor. Dio lib. 39. ita explicat ut praturam ei decretam dicat, quæ legibus ei nondum concederetur. Natus tum fuit Cato annos triginta octo: siquidem anno V. C. DCXIII. seipsum interfecit Vtica, annos natus (ut Plut. ait) duodequingenta. & vero quadragesimus annus praturæ gerendæ legibus erat definitus ut alibi ostenditur. Ergo locum habere Dionis sententia videtur, nam Valerius Max. lib. 4. cap. 1. videtur paulo aliter sentire. Senatus, inquit, relationem interponi iubebat, ut prætoris comitiis extra ordinem ratio eius haberetur. quod ita videretur intelligendum esse ut non suffragiis (quod erat moris) sed autoritate senatus nouo exemplo prætor crearetur. Nam subdit Valerius, Catonem id repudiasse, quod campestrem experiri temeritatem quam curiæ beneficio uti satius duceret. Mihi tamen (ut dicam quod sentio) magis placet Dionis mei sententia, quæ petitionem ei ante

tempus legitimum concederet, cetera pratoris comitiis permitteret: quibus vsurum fuisse secundis, & impetratum praturam, non erat dabitum, populo tanto ipsius munere delinito, ac mitifico eius fanore repleto. neque enim arbitror Senatum, illo in Catonis honorem facto decreto, suum populo ius totum adimere voluisse. Atque haud scio an commode etiam Valeii verba in eandem sententiam exponi possint, ut intelligatur Catonem maluisse suo legitimo tempore totam praturam petitionem populi suffragiis permittere suoque iure adipisci, quam tum eam Senatus allato ad populum recenti beneficio deinctum pra iudicio quasi per gratiam consequi.

779. c. *Ex templo magistratum inirent*] Xyl. vertit, *Statim magistratum inirent.* & annotat, In Græco locus est depravatus multaque: ἐν τῷ πρὸς δευτέρῳ τῶν δημοσίων. hic aliquid etiam deest: & quæ sequuntur, confusa sunt. Sensum aperire conabor. Mos erat Romæ ut qui vel consules vel prætotes etiam essent designati, non statim magistratum inirent, sed tempus aliquantum consules vel prætotes designati manerent. Id vero tempus ut intercederet inter designationem & acceptionem magistratus, eo præsertim erat institutum ut inquiri posset qui designati essent, iuste an largitione & emercando iuffragia honorem consequuti essent. hoc enim qui commississent, re comperta legibus ubi us interrogabantur, & pœnas dabant, magistratu arcebantur. Hoc modo animadversum est in P. Antonium, & P. Syllam coll. designatos: quæ historia describitur à Dione libro 36. à Salustio in Catilina, à Suetonio in Iulio. Pompeius itaque & Crassus, quum à pratura excludendi Catonis causa statuisent suos clientes summa largitione & suffragiorum corruptela ad praturam euehere, ac intelligerent fore ut vel Cato vel alius aliquis ambitus eos reos perageret, voluerunt eos inquisitionis & iudicii periculo liberare: itaque statim, ut inirent praturam, illudque tempus inter eorum designationem & magistratum non interueniret, senatus consulto statuerunt. Hanc puto esse genuinam loci sententiam: verba siue codice restituere non aulim.

781. a. *Singuli quingena sestertia*] δεκάδρακμια ἑκατὸν δραχμῶν. Lapsus peruerit, ut solent in hoc genere. Efficiunt autem drachmarum 125. millia (hoc est 12. per decem millia multiplicata) 500. millia sestertiorum nummorum, seu (quod idem est) quingenta sestertia. Quod annotare visum est ut intelligatur, hæc de re eadem loqui Ciceronem libro ad Atticum 4. epistola de Eurychide. Tribunitii, (inquit) candidati iuraverunt se arbitrio Catonis petitorios: apud eum II S quinquagena deposuerunt: qui à Catone damnatus esset, id perderet, & competitoribus tribueretur. Rei huius etiam meminit obiter in præfatione Naturalis

historiæ Plinius.

Ibid. c. *Iniustitia præcipue ut v' i' o, &c.*] Xyl. vertit, *Eo quod turpitudine iniustitia ut certi atque aperti vitii fugiat.* & annotat, Locus hic depravatus est haud debite: itaque ita diuinavi ut libenter sim meliora & certiora afferenti celsurus.

Ibid. e. *Apolodorus*] Meminit huius cum alibi tum ut qui infans diceretur, Plato in iio Symposii.

782. b. *Collega Favonii Curio*] δουλειον male est in Græco. Lapsus nomen omisit. Amiotus Curionem habet, quod probò & κ. δουλειον repono.

783. a. *Munatio Flacco*] Μουνατίου Φλάκκου: moxque iterum Φλάκκος est in Græco: & retinuit Lapsus, retinuit Amiotus. Ego tamen minime dubito quin Plancus sit legendum. Intelligitur enim T. Munatius Plancus, qui tribunus plebis cum Clodiano cadauere curiam incenderat: quo scelere eum damnatum fuisse Dio libro 40. satis diserte demonstrat, & Cicero ipse Philippicæ XIII. Sequuntur, inquit, alii tribunitii, T. Plancus in primis: qui si senatum dilexisset, nunquam curiam incendisset: quo scelere damnatus, in eam urbem rediit armis ex qua excesserat legibus, &c. cuius quidem rei mentio, sed obscurior, extat etiam in sexta Philippicæ. Est autem Plancus Munatorum cognomen, non Flaccus. Ceterum de reiectione iudicum reo permissa, quia sæpe Cic. & alii meminerunt, estque res non obscura, explicare supersedeo.

785. a. *Primum nefanda redarguam.*] Siquis Bellerophonti libidine, aut Lucretiæ impudicitiam, aut Vlyssi stoliditatem obiiciat, quum constet dos virtutibus horum vitiorum contrariis præstantissimos fuisse, impudenter ac scelerate mendax videatur merito, eaque dicere quæ nefas sit loqui, adeo cum veritate pugnantia. Idem Amphitruo Lyco respondet, quum is notissimæ fortitudinis heroem Herculem non erubisset timidum & meticulosum appellare. Locus est in Hercule furente, apud Euripidem. Legendum autem est τ' ἀρήνη, non τὰ ῥητὰ: quod sensus & exemplaria Euripid. satis docent.

787. c. *Appium Varum*] Ἀππίου mendose, pro Ἀπίου. patet ex Dione.

791. a. *Quantumvis dissimulare*] Xyl. vertit, *Ac si nihil tale cogitaret.* & annotat, καὶ περὶ οὐ παροχρῆς. verba videntur mutila, nisi forte exponere libeat, *quantquam id ipse non pateretur.* Sed ego minime hoc quod statuerat, præ se tulisse Catonem iudico.

793. c. *Consulam autem quodam modo vobiscum.* Xyl. vertit, *Deliberabo autem etiam vobiscum.* & annotat, Et hic meas coniecturas ac Amioti versionem sequutus sum Græcis non satis (ut suspicor) integris.

IN DIONEM ANNOTATIONES

Guil. Xylandri & Herm. Crusarii,

interpretum.

DIO Platonis fuit & Dionysiorum Siciliæ tyrannorum coartaneus. Præclarissimum eius liberatæ insulæ facinus, prope in natales Alexandri Magni incidit. Vide de eo Diodoro Siculum lib. 16.

958. b. *Sicut ait Simonides*] Eius versus refertur ab Aristotele primo volumine Rhetoricorum cap. 6. Κορυθαίης δ' οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιον. id est, *Neque Ilium Corinthiis irascitur.*

959. d. *Vt ipse scribit Plato*] In epistolis ad eius familiares.

960. c. *Arete fratri eius Thearidi nupsit*] Cuius? Arete? ne an Dionysii? est enim ambiguum, Posterius placet, nam fratres Arete Hipparinum & Nyseum vocat Æmilius Probus: qui quidem has nuptias præterit.

961. c. *Peruicaciam tanquam solitudinis contubernalem,* ut declinaret] τὴν αὐθάδειαν ὡς ἐρημίας ζωνοκοδοσαν. Extat Platonis locus in epistola ad Dionem: quæ est in ordine quarta, ἐν δὲ μὲν δὲ. inquit, καὶ ὅτι δοκῆι ποὶν ἀδελφείας τὸ ἀποστῆναι τὸν ἀδελφόν. μὴ οὐκ ἀποστῆναι τὸν ἀδελφόν τὸ ἀποστῆναι τὸν ἀδελφόν καὶ τὸ ἀποστῆναι τὸν ἀδελφόν, ἐρημίας ζωνοκοδοσαν. Hunc locum sæpe citat noster Plutarchus, Verba autem Platonis satis ostendunt,

αὐθάδειαν ὡς ἐν τῷ ἀδελφῷ & ἀδελφῷ esse dictum vitium quum quis sibi nimium ipse placet, neque curat quid alii de ipso sentiant. Ego arrogantiam atque etiam contumaciam Latine verti posse censeo: tamen si non nihil in hoc Græco, ut & sæpe in aliis, amplius quam in Latino inesse videatur. Est autem vitium in quod ferè, etiam boni incidunt, qui optima freti conscientia, non cogitant aliquando inier quos agant homines, quo nomine Catonem philosophum vtpote Stoicum reprehendere haud iniuria videtur Cicero. Illa altera, malorum plane, & fame contemptorum est, arrogantia, πᾶν ὀλιγάκις ἐχόντων πλεονεξία, qui nihil famam curant neque quidquam eos pudet: in quos est illud Tullii 1. Officiorum. Negligere quid de se quisque sentiat, non solum arrogantis est, sed etiam omnino disoluti.

465. d. *Ita venisse tertio se Plato infretum Siculum refert*] Est & hic locus in epistola ad necessarios Dionis, proluxa illa, quæ est numero epistolarum septima, sicut & bona pars harum narrationum inde est à Plutarcho desumpta. Ceterum versus qui sequitur, ibidem extat, iustem quibus est apud Homerum Vlyssæ lib. 12. verbis, ut non possim,